

Valtion liikuntaneuvosto

LINJOJA LIIKUNTAAN VUODESTA 1920

JULKAISIJA

Valtion liikuntaneuvosto /
Opetus- ja kulttuuriministeriö

TEKSTI: Teijo Pyykkönen

ULKOASU: Pirjo Uusitalo-Aura

KUVAT:

Suomen Urheilumuseo, Pirjo Uusitalo-Aura,
Museovirasto, Suomen elinkeinoelämän
keskusarkisto, Helsingin kaupungin museo,
Veikkaus Oy, Suomen Lumilautailuliitto,
VAU / Anni Korhonen, Rodeo / Matti Sulanto,
Tomi Kaminen, Suomen Taitoluisteluliitto,
Suomen Suunnistusliitto / Pirjo Valjanen ja
EYOF Tampere2009 / Susanna Lyly

PAINO: Offset Ulonen Oy 2010

VALTION LIIKUNTANEUVOSTO

Statens idrottsråd

90:00

Valtion liikuntaneuvosto on opetus- ja kulttuuriministeriön asiantuntijaelin liikuntalain mukaisissa tehtävissä. Valtioneuvosto asettaa liikuntaneuvoston eduskunnan toimikaudeksi.

•

Valtion urheilulautakunta 1920–1966
(Valtion voimistelu- ja urheilulautakunta 1924–1946)

•

Valtion urheiluneuvosto 1966–1991

•

Valtion liikuntaneuvosto 1991–

Valtion liikuntaneuvoston **tehtävänä** on käsitellä liikunnan ja liikuntapolitiikan kannalta laajakantoisia ja periaatteellisesti tärkeitä asioita sekä erityisesti:

- 1 arvioida valtionhallinnon toimenpiteiden vaikutuksia liikunnan alueella;
- 2 antaa lausunto valtion talousarvioon otettavista liikuntamäärärahoista;
- 3 antaa lausunto ministeriön toiminta- ja taloussuunnitelmasta liikunnan osalta;
- 4 antaa lausunto mm:
 - a) valtionapuun oikeutetuiksi hyväksytyistä liikuntajärjestöistä;
 - b) liikuntajärjestöille myönnettävistä toiminta-avustuksista;
 - c) liikuntapaikkojen perustamiskustannuksiin myönnettävistä avustuksista;
 - d) liikuntatieteelliseen tutkimukseen ja tiedonvälitykseen sekä liikuntalääketieteelliseen toimintaan myönnettävistä avustuksista
- 5 tehdä aloitteita ja antaa lausuntoja liikuntapolitiikkaa, erityisryhmien liikuntaa ja liikuntatiedettä koskevissa asioissa;
- 6 osallistua ministeriön osoittamiin kansainväliseen liikuntayhteistyöhön liittyviin tehtäviin; sekä
- 7 suorittaa muut liikuntaneuvoston toimialaan liittyvät tehtävät.

Ministeriö voi pyytää lausunnon suoraan liikuntaneuvoston jaostolta. Ministeriö sopii tällaisesta menettelystä valtion liikuntaneuvoston kanssa toimikausittain tai vuosittain.

Valtion liikuntaneuvostolla voi olla pääsihteeri ja sihteereitä, jotka ministeriö ottaa neuvoston toimikaudeksi. Liikuntaneuvoston toimistotehtävät hoidetaan ministeriössä. Ministeriön edustajilla on liikuntaneuvoston ja sen jaostojen kokouksissa läsnäolo- ja puheoikeus.

(Liikuntalaki 18.12.1998/1054; Liikunta-asetus 18.12.1998/1055)

03:00

SUOMI on hitaasti teollistuva ja kaupungistuva maatalousmaa, jota hallitsee talonpoikainen elämänihanne. Luokkaristriidat leimaavat arjen työtä. Lapuan liike kukoistaa ja kukistetaan. Ahvenanmaa määrätään Suomelle. Pula-aika ja kieltolaki koettelevat kansaa ennen 1930-luvun nousukautta ja sotavuosia.

Finnair (Aero) ja Yleisradio aloittavat toimintansa. Naisihannetta aletaan esitellä Miss Suomi -kilpailuilla. Vetoketju ja heteka yleistyvät. Virkamiesten keskimääräinen työpäivä pitenee kuusituntiseksi.

URHEILUN kansallinen ja poliittinen merkitys sekä kieliriidat korostuvat. Kahtiajakautuneen urheiluelämän eheyttämisestä tulee ylivoimainen tavoite ja järjestöriidat alkavat leimata urheiluelämää. Kilpaurheilu jatkaa kuitenkin voittokulkuaan, ja Suomi nousee huippu-urheilun suurvallaksi.

Seuratoiminta leviää koko maahan, mikä tuo urheilulle lisää harrastajia. Urheilu ja suojeluskuntatyö tukevat toisiaan. Heräävä kaupunkilaiskulttuuri tuottaa uusia lajeja. Koululaiset saavat hiihtoloman.

Valtion kiinnostus urheilua ja liikuntakasvatusta kohtaan herää. Liikuntahallinnon tehtävistä kilpailevat sotaministeriö sekä kirjokollis- ja opetusministeriö. Sotaministeriö jää toiseksi.

Kouluhallitus hyväksyi mm. VUL:n ajaman idean koululaisten hiihtolomasta vuonna 1933.

Valtiolta koki urheilumenestyksen tärkeäksi nuorelle kansakunnalle. Paavo Nurmi kilpaili Eläintarhan kentällä 1920-luvun puolivälissä.

Kirkollis- ja opetusministeriö nimeää 17.6.1920 jäsenet uuteen, alaiseensa **valtion urheilulautakuntaan (VUL)**. Ajankohtaa voidaan pitää valtion liikuntahallinnon syntymäpäivänä. Lautakunnasta tulee pysyväisluonteinen komitea, jonka asemaa ei aluksi määritellä.

Olympiakelpoisuus edellytti stadionin rakentamista Helsinkiin 1930-luvun lopulla.

VUL aloittaa käytännössä ”kouluhallituksen ja urheilujärjestöjen yhteisenä hallintoelimenä”.

VUL saa vuonna 1924 johtosäännön, joka on valtion ensimmäinen virallinen urheilupoliittinen julistus. VUL:n työskentelyn pääpaino on urheilujärjestöjen avustamisessa. Johto-

säännön mukaan ”eri järjestöille ehdotettavan osuuden suuruutta määrätessä on otettava huomioon, missä määrin kunkin toiminta on ollut omiansa edistämään kansanterveyttä, tottumusta kuriin ja järjestykseen sekä kansalaisyksikuntaa sekä missä määrin kukin niistä tekee edullisella tavalla Suomea tunnetuksi ulkomailla”.

Valtio alkaa 1930-luvun alussa tukea liikuntapaikkarakentamista VUL:n suunnitelmien pohjalta. Aluksi avustuksia saavat lähinnä urheilukenttien rakentajat. VUL:n sivutoiminen rakennusneuvoja ohjaa ja valvoo rakentamista. Helsingin Olympiastadion rakennetaan 1930-luvun lopulla pääosin valtion rahoilla.

Urheilujärjestöt perustavat (1940) Oy Tip-paustoimisto Ab:n (myöh. Oy Veikkaus Ab), jonka tuotosta muodostuu kivijalka urheilun ja liikunnan julkiselle rahoitukselle. Tuoton jako sovitaan opetusministeriön tehtäväksi, mikä lisää VUL:n painoarvoa. Urheilulautakuntaa avustavat urheilulaitosvaliokunta (1933–), ansiomerkkivaliokunta (1940–) ja urheilun sanakirjavaluokunta (1943–).

Arvo Vartia (keskellä) johti VUL:n työskentelyä 1920-luvulta 1950-luvulle.

PS.

Puolustusvoimien ylilääkäri V.F.Linden horjuttaa julkisuuden hellimää kuvaa nuorisosta terveinä ja urheilullisina suomalaisuuden malleina kuvaamalla värikkäästi syrjäseutujen asevelvollisten huonokuntoisuutta ja esittelemällä tilastoja kutsuntojen hylkäämisprosentista. (1930)

SUOMI jälleenrakennetaan ja sotakorvaukset maksetaan. Evakot asutetaan ja uudistiloja perustetaan. Työtä tehdään YYA-sopimuksen varjossa ja suuren rakennemuutoksen keskellä. Taloudellinen kasvu ja teollistaminen nähdään kehityksen edellytyksiksi. Kaupungeissa työväestö kärsii asuntopulasta ja rakentaminen materiaalipulasta.

Valtio lisää kaikinpuolista vastuutaan ja Suomea aletaan ohjata kohti hyvinvointivaltiota: lapsilisillä tuetaan suuria ikäluokkia, kansaneläkkeillä vanhuusvuosia jne. Työ tekijäänsä kiittää: elintaso nousee ja säännöstelystä luovutaan, tanssikielto kumotaan ja Linnanmäki avataan. Coca-Colasta tulee nuorten suosikkijuoma ja Aku Ankasta lasten perussarjakuva.

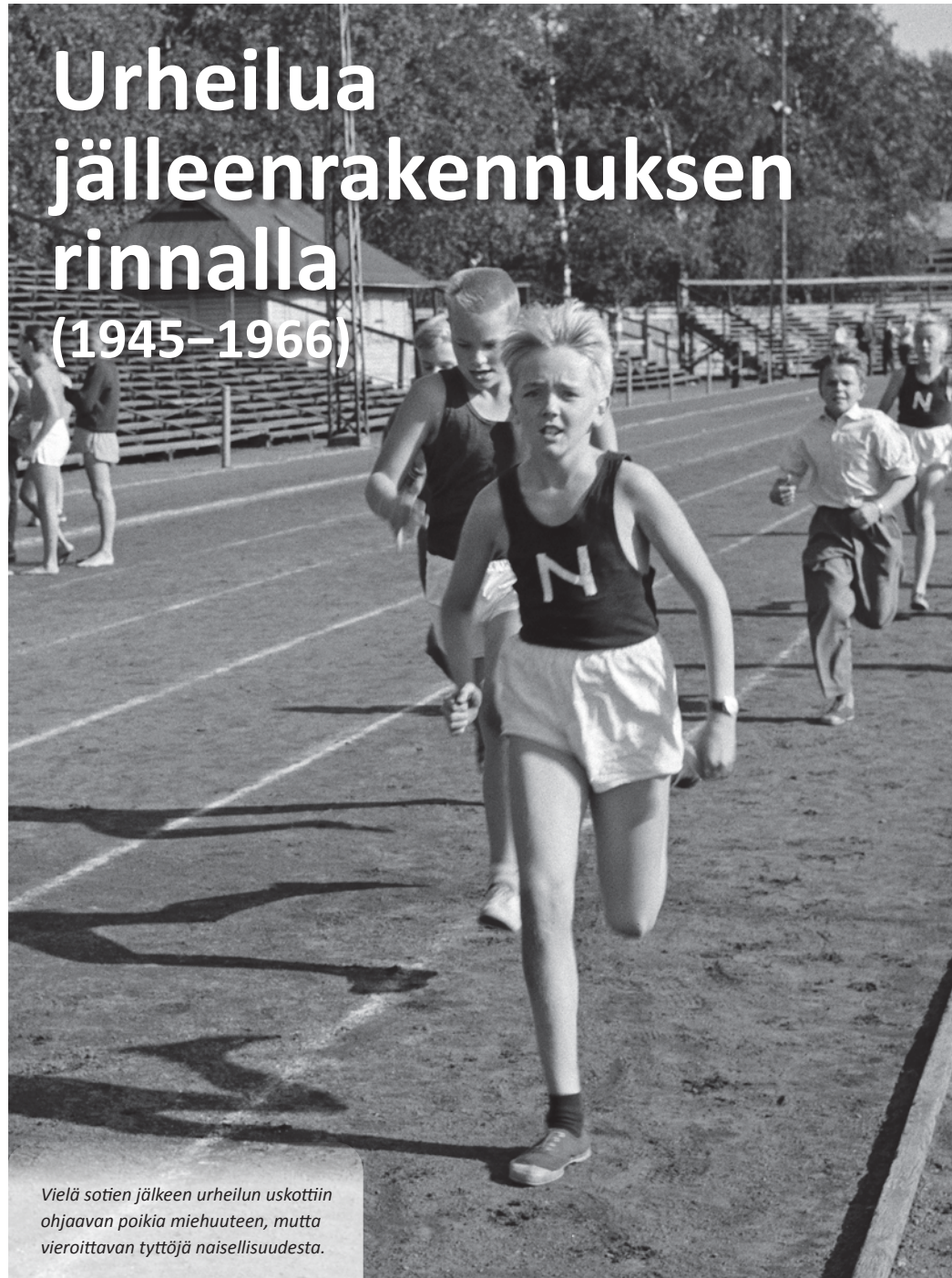
1960-luvulla vapaa-aika lisääntyy. Suomi siirtyy 40-tuntiseen ja viisipäiväiseen työviikkoon. Kesämökit ja keihäsmatkat yleistyivät. Televisiosta tulee uusi perheenjäsen. Partaradikaalit nousevat barrikadeille ja rock and roll levylistoille. Poikien hiukset pitenevät ja tyttöjen hameet lyhenevät.

URHEILU saa oman elvytysohjelmansa (1945), jossa esitetään maalle mm. urheiluministeriä. Kouluissa maanpuolustustunti muutetaan liikuntatunniksi. Kunnat nousevat liikuntarakentamisen kärkeen.

Urheiluhallinto vakiintuu kolmiportaiseksi, kun urheilulautakunnat yleistyvät kunnissa ja lääneissä. Myös Veikkaus Oy on mukana päättämässä veikkausvoittovarojen käytöstä. Helsingin olympiakisat (1952) vaimentavat hetkeksi ristiriidat niin politiikassa kuin urheilussa ja vauhdittavat Suomen kansainvälistymistä.

Urheiluopistot, kuntoliikuntajärjestöt ja liikuntatiede pääsevät valtiontuen piiriin. Valmentaja- ja ohjaajakoulutusta tehostetaan kadotetun urheilumenestyksen palauttamiseksi. Liikuntatieteellinen tiedekunta perustetaan Jyväskylään (1963). Isiltä perittyä ylevää urheilu-uskoa uskalletaan vähitellen kyseenalaistaa. Keskustelu liikunnan yhteiskunnallisista tehtävistä laajenee: "terveys, kunto, maallesi anna!"

Urheilua jälleenrakennuksen rinnalla (1945–1966)

Vielä sotien jälkeen urheilun uskottiin ohjaavan poikia miehuuteen, mutta vieroittavan tyttöjä naisellisuudesta.

Valtion urheilulautakunta (VUL) saa oikeuden perustaa uusia valiokuntia, mitä oikeutta käytetäänkin ahkerasti: työvaliokunta (1948), järjestövaliokunta (1951), urheiluväline- ja suorituspaikkavaliokunta (1952), kansanurheiluvaiokunta (1952), sisäurheiluvaiokunta (1953), julkaisuvaliokunta (1954), uimalavaliokunta (1954), toimistovaliokunta (1955), hyppymäkilvaliokunta (1955) ja tieteellinen valiokunta (1957).

Urheilun elvytysohjelmassa VUL:n tehtäviä halutaan laajentaa: ”kun kerran urheilun keskusliitto ei ole aikaansaataavissa, on erittäin yhteisten kysymysten valvominen, suunnitteleminen ja hoitaminen annettava VUL:lle”. Vuoden 1946 johtosääntö määrääkin VUL:n tehtäväksi ”suunnitella, valvoa ja hoitaa urheilutoimintaa koskevia kysymyksiä”, mikä lisää lautakunnan toimivaltaa. Tehtäviä laajennetaan edelleen vuonna 1956: ”VUL:n tulee myös valvoa kuntien, urheilujärjestöjen, urheiluopistojen ja mui-

den urheilulaitosten saamia valtionapuja sekä edistää kansanurheilua”.

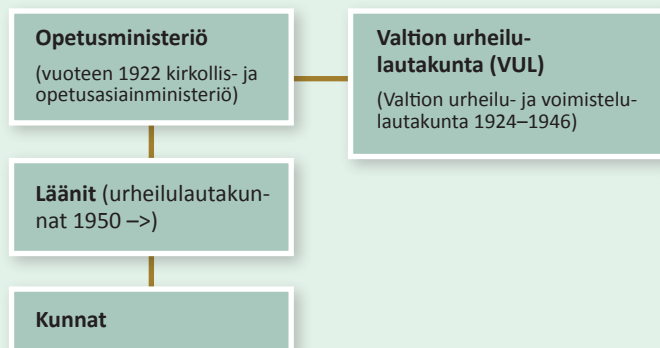
Urheilujärjestöt ovat VUL:ssa hyvin edustettuina – tilintarkastajien mukaan jopa liian hyvin. Helsingin olympiakisojen jälkeen urheilu joutuu uudelleen sisäpoliittisten kiistojen yhdeksi näyttämöksi. Urheilijavalinnoissa ja valtion avustuspäätöksissä on suuren urheilusodan tuntua. Oikeisto painottaa järjestöjen avustamista ja vasemmisto kuntien tukemista.

VUL säilyy vuoteen 1966 maan keskeisenä ”liikuntaviranomaisena”, vaikka ministeriössä VUL:n esityksiä usein korjataan. Ajoittain lautakunta ja ministeriö ajautuvat törmäyskursille. Urheilu osuutta veikkausvoittokakusta kavennetaan, ja kritiikki VUL:a kohtaan kasvaa. Vuoden 1966 johtosäännössä VUL menettää merkittävän osan vallastaan ja siitä tulee yksiselitteisesti opetusministeriön alainen urheilun ja liikuntakasvatuksen asiantuntijaelin.

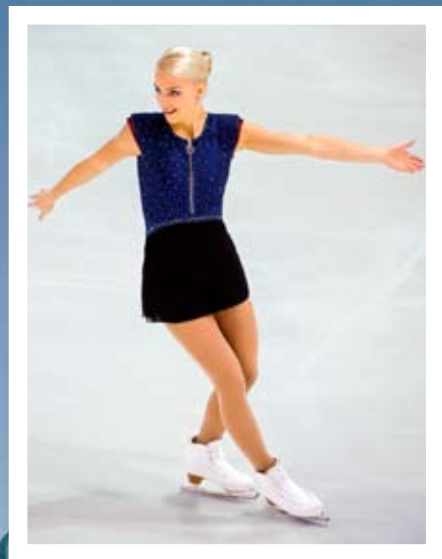
Pääosa VUL:n valiokunnista keskittyi liikuntarakentamisen kysymyksiin 1950- ja 1960-luvuilla.

Liikuntahallinto 1920–1966

PS. Lauri Järvi korostaa *Opettaja-lehdessä* (mies)urheilijan esikuvalista merkitystä: ”Esimerkiksi kelpaavalta kunnan urheilijalta odotetaan ehdotonta rehellisyyttä, hyvää käytöstä, miehekkyyttä, toverillisuutta, vanhemman kunnioittamista, raittiita elämäntapoja, itsehillintää, vaatimattomuutta, taitoa voittaa ja hävitä jne. Urheilijan tulee olla kuin keskiajan ritari, joka vannoi noudattavansa kaikkia hyveitä.” (1965)

IND ROVER

SUOMALAISILLE avautuu ovi tavaroiden taivaaseen. Talouskasvu muokkaa ostotottumuksia. Kestokulutus-tavarat ja huvitukset haukkaavat aiempaa suuremman osan palkasta. Unelma omasta autosta oman asunnon pihalla ei ole enää vain unelma. Suomalaisuus nostetaan lottovoiton synonyymiksi.

Maaseudun autoituminen Volvon tehtaille ja etelän keskuksiin on huipussaan 1960-luvun lopussa. Enemmistö suomalaisista asuu kaupungeissa 1970-luvun alussa. Kaupunkien nukkumalähiöistä tulee juurettomuuden symboleja ja bingohalleista useille toinen koti.

Rationaalinen maailmankuva hallitsee: ongelmat ratkaistaan suunnittelulla ja insinööritaidoilla. Usko valtioon, edistykseen ja koulutukseen on kova. Tasa-arvoajattelu tiivistyy peruskouluun ja tiedeuskon aluekorkeakoulujen perustamiseen. Hyvinvointivaltio valistaa elintavoista: välttää punaista maitoa ja kaikenvärisiä nortteja.

Vappumarssit vievät toreille ja interrail Eurooppaan. Kunnat keksivät kesätaapahtumat ja luonnonsuojelijat Kõijärven. Pohjoista juroutta tuuletetaan vapaalla seksillä ja keskioluen myynnin vapauttamisella.

URHEILU saa rinnalleen monipuolistuvan liikuntakulttuurin, kun suomalaiset innostuvat kuntoilemaan. Liikuntapolitiikasta tulee osa yhteiskuntapolitiikkaa. Lotto (1971–) lihottaa liikunnan rahapussia. Puolueet kilpailevat liikuntapoliittisilla ohjelmilla. Vallitsevat käytännöt ja työnjaot vahvistetaan liikuntalaissa (1979), joka sitoo julkisen vallan ja järjestöt entistä tiiviimmin toisiinsa.

Liikunnan luokkarajat murtuvat 1980-luvulla; enää ei ole tärkeää ”kenen joukoissa liikut”. Yritykset säntäävät liikuntamarkkinoille. Kansalaisten liikuntamahdollisuudet laajenevat. Liikunnan lajikirjo kaksinkertaistuu ja järjestöjen voimat hajaantuvat – liikunnan sirpaloituminen alkaa. Erityisliikuntaa saa tunnustetun aseman. Huippu-urheilu kipuaa Linnan juhlien ja missikisojen rinnalle katsotuimpien TV-ohjelmien joukkoon. Urheilun ja kuntoilun rinnalle aletaan kaivata elämyksiä tarjoavaa ja vähemmän totista, jopa karnevalistista liikuntakulttuuria.

Liikuntaa hyvinvointivaltiossa (1967–1990)

1970-luvun tasa-arvokeskustelu vauhditti erityisliikunnan kehittämistä. Opetusministeriö ja VUN/VLN ovat sen jälkeen olleet erityisliikunnan keskeisiä taustavaikuttajia.

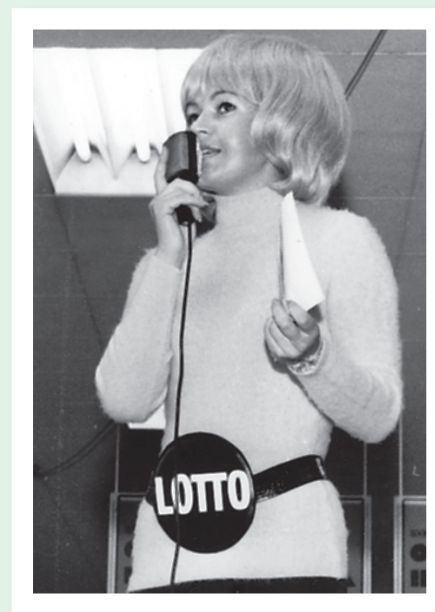
Opetusministeriö keskittää liikunta-asiat uuteen urheilu- ja nuorisotoimistoonsa (1967). Liikuntapolitiikan painopiste siirtyy järjestöistä valtioon. Valtion urheilulautakunta (VUL) korvataan **valtion urheiluneuvostolla (VUN)** ja erillisellä valtion liikuntatieteellisellä toimikunnalla, mikä ilmentää uudistuneen liikuntahallinnon uskoa tutkimukseen. Neuvoston kokoonpanossa painotetaan aiempaa laaja-alaisempaa näkemystä ja yleispoliittista vaikuttavuutta. Kansanedustajien määrä neuvostossa kasvaa. VUN:n aloitteesta käynnistetään laaja, kolmeen osamietintöön päätyvä selvitystyö liikuntapolitiikasta.

Vaikka VUN:n uusi rooli on toimia opetusministeriön asiantuntijaelimenä, vanha VUL-keskeinen toimintakulttuuri elää vahvana. Hallinnon kaksilinjaisuus synnyttää ajoittain

epäselvyyttä ja keskinäistä kilpailua. Jääviisongelmat tulevat neuvostoon jäädäkseen. Lausunnot – etenkin lausunnot järjestöavustusten jaosta – totutaan valmistelemaan hyvin ennen neuvoston kokousta.

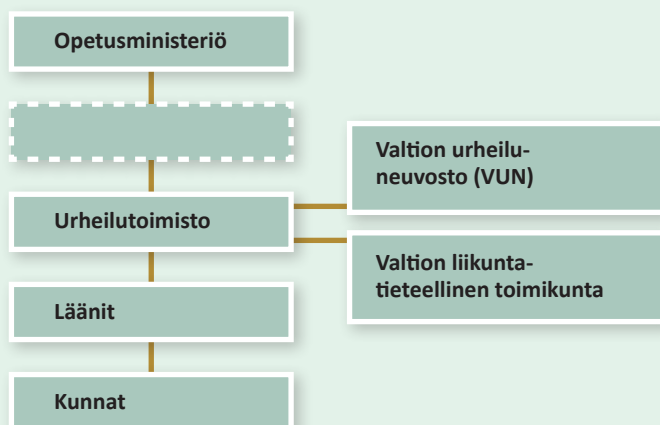
Liikuntalaki säilyttää VUN:n asiantuntijaelimenä: ministeriön on ennen merkittäviä avustuspäätöksiä pyydettävä neuvostolta lausunto. Käytännössä VUN:n todellinen rooli vaihtelee sen mukaan, miten ministeriö kokee tarvitsevansa neuvoston poliittista tukea esityksilleen.

Neuvoston nykyisenkaltaista jaostorakennetta pohjustetaan perustamalla urheilulaitosjaosto (1967, myöhemmin liikuntapaikajaosto), liikuntapoliittinen jaosto (1985) ja erityisryhmien liikunnan neuvottelukunta (1988).

Onnenpeli Lotto ohitti suosiossa ja tuotossa 30-vuotiaan "tietoveikkauksen" jo vuonna 1972.

Liikuntahallinto 1967-1990

PS. Ilkka Malmberg kantaa Helsingin Sanomissa huolta perinteisten liikuntalajien kohtalosta: "Kaikein huolestunein on syytä olla pituushyppystä ja kolmiloikasta. Onko mitään vanhanaikaisempaa kuin pituushyppy. Kuvitellaanpa, että työpaikalta lähtiessä ilmoittaisi menevänsä hyppimään Eläintarhaan. Pyytäisi jotakuta mukaan hyppimään, päälle voitaisiin ottaa oluet. Autoissa loistaisivat tarrat 'I jump too'. Missit kertoisivat puhuvansa viittä kieltä ja harrastavansa kolmiloikkaa." (1983)

SUOMI ja puoli miljoonaa työtöntä syöksyvät 1990-luvun alussa lamaan. YYA vaihdetaan EU:hun ja markka euroon. Suomalaisten elintaso nousee 2000-luvulla paremmaksi kuin koskaan. Kansalaiset elävät entistä pidempään ja terveellisemmin sekä ovat aiempaa koulutetumpia. Suurin osa väestöstä on vaurasta ja vapaata. Huomio siirtyy elintasosta elämänlaatuun, yhteiskunnasta yksilöön ja pysyvyydestä väliaikaisuuteen. Kehityksen käänköpuolella on polarisoituminen: sekä hyvinvointi että pahoinvointi pyrkivät kasautumaan. Elintapasairaudet uhkaavat työ- ja toimintakykyä.

Sukupuoliroolien erot kaventuvat ja sukupolvien erot kasvavat. Suomalaiset harmaantuvat. Työmarkkinoilla suuret ikäluokat alkavat poistua ja maahanmuuttajat saapua. Valtion hyvinvointivastuuta jaetaan 1990-luvulla kunnille ja 2000-luvulla edelleen kansalaisille itselleen.

Ihmisten vuorovaikutus sähköistyy ja välineellistyy. Teknologian kehitys lyhentää etäisyyksiä, säästää aikaa ja tuo kiireen. Tietovaje vaihtuu infoähkyksi, piuhapuhelin matkapuhelimeksi ja kirjahylly tietokoneeksi. Maailma on aina kylässä ja kylä aina maailmalla. Varovaisia epäilyttäviä: nakertaako nopeus ajattelua, menettääkö facebookissa kasvonsa, ryöstääkö ruutu-aika juoksu-aikaa?

LIIKUNTAKULTTUURIA laajennetaan terveysliikunnan suuntaan. Liikuntakäsitys venytetään äärimmäiseen: olympiaurheilusta ostosmatkaan. Arkiliikkuminen vähenee enemmän kuin liikuntaharrastus lisääntyy. Harrastajien ikähaitari venyy vauvaan ja vaariin. Kuntosaleja hallitsevat naiset, kilpakenttiä miehet. Liikunta on yhä suomalaisten suosituin harrastus.

Urheiluseuran vaihtaminen ei ole enää rikos faneneja kohtaan. Seuroissa sitoutuminen talkootyöhön vähenee ja kevytyhteisöllisyys yleistyy. Ammatillaiset astuvat seuroihin. Huippu-urheilu on edelleen liikuntakulttuurin näkyvin, mutta nyt myös kiistellyin osa-alue. Huippu-urheilun tarjoamia viihdenautintoja vähentävät etenkin doping ja vedonlyöntirikollisuus.

Liikuntahallinto solmii avioliiton sosiaali- ja terveyssektorin kanssa ja avoliittoja muiden hallinnonalojen kanssa. Liikunnasta tehdään valtioneuvoston siunauksella hallinnonalojen yhteinen asia.

Kohti liikunnan moninaisuutta (1991–2010)

Kunnossa kaiken ikää – valtion liikuntahallinnon tehtävät ovat vuosikymmenien aikana laajentuneet koskemaan kaikkia väestöryhmiä ja monipuolistuneen liikuntakulttuurin eri alueita.

Valtion urheiluneuvosto muutetaan (1991) **valtion liikuntaneuvostoksi (VLN)**, jolla on kolme lakisääteistä jaostoa: liikuntapolitiikan, erityisryhmien liikunnan ja liikuntatieteen jaostot. Ministeriön luvalla perustetusta rakentamisjaostosta (1999–) muodostuu pysyväisluonteinen. Naisten määrä neuvostossa nostetaan uudelle tasolle.

Liikunnan järjestökenttä saadaan viimein yhdistettyä. Opetusministeriö ja etenkin VLN myötävaikuttavat Suomen Liikunta ja Urheilu SLU ry:n syntyyn (1993).

VLN:n tehtäviä suunnataan ”laajakantoisiin ja periaatteellisesti tärkeisiin” liikunta-asioihin (1998). Samalla neuvoston asemaa asiantuntijaelimenä vahvistetaan. Esitys- ja lausuntoteh-

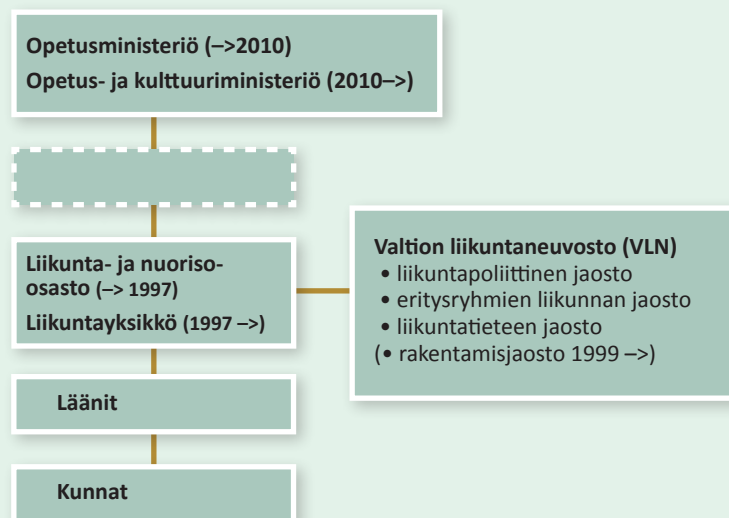
tävien lisäksi sille säädetään arviointitehtävä, joka koskee koko valtionhallinnon toimenpiteiden vaikuttavuutta liikunnan alueella. Neuvosto aloittaa arvioinnin (2008).

VLN tuottaa suunta-asiakirjoja ja muita linjauksia liikuntatieteiden, liikuntarakentamisen ja erityisliikunnan alueilla. Liikuntatieteen jaosto ohjaa ministeriön tukemaa liikuntatutkimusta soveltavan tutkimuksen suuntaan.

Naisten liikuntaharrastus on 2000-luvulla ohittanut määrässä miesten liikunnan.

Liikuntahallinto 1991-2010

PS. *Tuomas Kyrö muistuttaa romaanissaan "700 g", ettei urheilu ole enää vain urheilua eikä doping vain urheilukysymys: "Käry on taloudellisesti kannattavampi kuin voitto. Se tuottaa enemmän liikettä, enemmän irtolumeromyyntiä, enemmän kiinnostusta: pitkä oikeusprosessi, hutkinta etukäteen, analyysi ennen ja jälkeen, enemmän vahingoniloa, enemmän tirkistelynhalua ja kaiken maksaa yleisö. (...) Eivät käryt haittaa urheilun mainetta, ne kasvattavat sitä." (2009)*

Noin miljoona suomalaista liikkuu urheilu- ja liikuntaseuroissa. Vuonna 2010 opetus- ja kulttuuriministeriö tukee liikunnan kansalais-toimintaa noin 44 miljoonalla eurolla (33 % liikuntamäärärahoista). **Valtion liikuntaneuvosto** on 2000-luvulla antanut vuosittain lausunnon keskimäärin 130 urheilu- ja liikunta-järjestön valtionapuhakemuksesta.

Suomessa on 30 000 liikuntapaikkaa. Vuonna 2010 opetus- ja kulttuuriministeriö avustaa liikuntarakentamista ja -korjaamista lähes 22 miljoonalla eurolla (17 % liikuntamäärärahoista). **Valtion liikuntaneuvosto** on 2000-luvulla antanut vuosittain lausunnon keski-määrin noin 300:sta liikuntarakentamiseen tai -korjaamiseen liittyvästä valtionapuhake-muksesta.

Vuonna 2010 opetus- ja kulttuuriministeriö rahoittaa liikuntatieteellistä tutkimusta, kou-lutusta ja tiedonvälitystä noin kuudella miljoo-nalla eurolla (5 % liikuntamäärärahoista).

Valtion liikuntaneuvoston liikuntatieteen jaosto on 2000-luvulla antanut vuosittain lau-sunnon keskimäärin 115 tutkimusprojektin, liikuntatieteellisen yhteisön ja liikunnan tie-donvälitysyhteisön valtionapuhakemuksesta.

Valtion liikuntaneuvosto 1920–2010

Puheenjohtajat	Pääsihteerit
Ivar Wilskman (1920–26)	Anni Collan (1920–22) V.J.Kostiainen (1922–26)
Arvo Vartia (1927–50)	Sakari Ilmanen (1927–30) Toivo Okkola (1930–48)
Kauno Kleemola (1951–65)	Väinö Laherma (1948–60)
J.E. Niemi (1965–75)	Ilmari Järvinen (1960–70) Reijo Vartia (1970–73)
Matti Ahde (1975–77)	Pekka Anttinen (1973–88)
Antti Pohjonen (1978)	
Väinö Soininen (1978–83)	
Mikko Elo (1984–89)	Anssi Lamponen (1988–99)
Matti Saarinen (1989–91)	
Harri Holkeri (1991–94)	
Anssi Rauramo (1994–98)	
Jari Koskinen (1998–99)	
Matti Saarinen (1999–2007)	Hannu Tolonen (1999–2000) Juha Heikkala (2000–07)
Tapio Korjus (2007–11)	Kirsti Laine (2007–11)

VALTION LIIKUNTANEUVOSTO

Statens idrottsråd

90:00

Opetus- ja
kulttuuri-
ministeriö

Opetus- ja kulttuuriministeriö
PL 29, 00023 VALTIONEUVOSTO

LINJOJA LIIKUNTAAN VUODESTA 1920